

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 390. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975275361104/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

De forsvandt som en Sky op mod Byen gennem Sne- og Månetågen.

Og jeg blev ene tilbage, med Panden bevidstløs mod Dørstolpens Is.

Jeg vidste nu, hvad jeg havde bedt om, da hendes hvide Skikkelse kastede sig ind til Månen, og Sølvstøvet rejste sig fra hendes flygtende Fødder. Og at Jorden havde sejret over hende og min Bøn.

Jeg stirrede op mod Månen. Den hvælvede nu en skinnende Gravkuppel over Snetoppen deroppe.

Men vor Drøm var ikke sunket frelst derunder, men lagt i Præstegårdens trange Ligkiste, som dæmrede sort i Kirkebjærgets Sne. —

Ene af alle på Øen havde jeg set Agnetes Flugt mod sit Brudeleje på Månen. Men alle så vi Agnete efter det i Præstegården.

Så hende skride ud ad Vestervejen og ud langs vore Strande eller bort over vore Bakker, bøjet, med Hænderne knuget mod Brystet og Hovedet sænket mod dem.

Hun gik sine Stier fra de Syges og Fattiges Hytter til sin Moders og sine Søskendes Hjem ved Stranden og tilbage mod Præstegården. Men ingen hørte hendes Skridt, når hun kom eller gik. Og når hun om Søndagen trådte ud af Kirkegården ved Præstens Side, gøs vi alle, fordi hun ikke så, hun holdt ved sin Hånd en Død.

Vore Øjne fulgte hende for sidste Gang: Agnete, Farvel! Farvel!

„Nu dør hun,“ sagde den gamle Kone fra Sønderbjærg, Mærged Duun, en Dag vi så hendes Skikkelse svulme frugtommelig mod den sarte Vårhimmel.

Og som jeg havde set hin Agnetes første forgæves Flugt, så jeg hendes sidste og lykkelige.

Så hende højt oppe fra Sønderbjærg, hvor jeg søgte Violer i det vinterbrune Græs, slæbe sig ad Stranden dernede, som havde Jorden endelig nu fået sit Ram på hende — den Tyngsel, hver Skabning skal skatte den.

Jeg vidste det ikke selv, før jeg strøede mine Violer ned over hende. Men alle førtes de bort fra hende ud

over Havet, der var blå som de. Men sitrende følte jeg, at nu var Stunden inde.

Og alt før jeg så det mindste af de nøgne Børn, der legede som små, blegrede Blomster ude i Brændingen ved Skejnæs Hage, blæse ud i Havet og synke dér; alt før jeg så Agnetes betyngede Skikkelse dernede med Et kaste Jorden af sig og flyve hen under Brinkerne; alt før jeg så hende forsvinde derude som i et Hav af de Violer, jeg havde villet stre over hende — vidste jeg, at nu var hun frelst.

Og da jeg, med sonderrevne Hænder og Klæder efter min halsbrækkende Rutsjetur ned over Sønderbjærgets Hæld og mit Løb over Strandsandet, nåede derhen og midt mellem de skrigende, nøgne Børn og det skummende Vand så hende ligge dér, svøbt i sit Hår og sin Kjole, med det frelste og jamrende Barn knuget ind til sit døde Bryst og med sit Smil lysende moderømt hen over dets hårstruttende Hoved, forstod jeg, at således friedes hun fra Barnet i sit eget Skød, fra Skatten til Jorden.

Og som jeg bøjede mig over hende og løsnede Barnet ud af hendes Arme og lagde dets rystende, nøgne Krop ned mellem de andre Børn i det hede Sand og lukkede hendes spinkle Arme og svøbte hendes Hår tæt om hendes Bryst og Skød, følte jeg over os den Guds Øjne, der ser over Jorden og dens Love og lader hver sin Skabning fuidbringe dem efter sin egen. Som jeg ihukom mit eget Bryllup, så jeg nu her Agnetes Fødsel og strøg min Hånd over hendes Pande som en Broderhilsen.

Og da i samme Nat, under Flytfluglenes Skrig, de frigjorte Bølgers Råb og de færende Skyers Træk Blåskovens sidste Træk, Linden på Sønderbjærg, brast, som en Streng for Førårsstormens Hymne, og hvirvledes ned på Stranden, just dér hvor hun havde ladet sit Liv — rejste vi af dets Tømmer Korset på Kistehøj, til Minde om hende, der havde blomstret som Skovens sidste Lilje. —

Før Fru Lenore og hendes Dremme var det det knusende Slag — syntes det. Den Kvinde, der gik bag Agnetes Kiste med Klittislerne og Marehalmkrausene,